

tragtede det som Drikkepenge, og jeg synes ikke, at Folkekirken skulde indlade sig paa det, for det kan jo ikke undgaa, at den fattige Mand tit ser paa, at der sidder Præster og have deres gode faste Løn, og for den skulde han gøre sin Gerning, og Præstens Gerning er jo ikke ene dette at prædike om Søndagen, det skulde da ogsaa være dette at forrette Sakramenterne, besøge de syge og berette dem ogsaa ude paa Sygeleje og begrave de døde. Det hører jo alt sammen til Præstens Gerning, og det er noget, der støder Folk, at der særlig skal betales Penge for det, da Præsten alligevel har sin gode Løn. Jeg var en Gang tilfældigvis med til et stort Møde, hvor det gjorde mig ondt at høre en Taler hørte særligt Bifald paa et Angreb paa Præsternes Gerrighed, idet han sagde, saaledes som her blev nævnt, at man ikke kan komme til Verden, uden at de komme og skulle have et Par Skilling, vil man gifte sig, ville de have et Par Skilling, skal man ud af Verden, skulle de have et Par Skilling. Det støder mig, og jeg tror, at de Mennesker, der se alvorligere paa Præsternes Gerning, ville gerne have sat over Døren: Her betales ikke Drikkepenge. Jeg vilde gerne, at Folkekirke Præster skulde lønnes saadan, at de i det hele taget kunde gøre deres Gerning og sige: Lad os blive fri for det, vi tage ikke noget, det er noget, vi ikke indlade os paa. Jeg er enig med den ærede Ordfører for Flertallet i den historiske Betragtning, han gjorde gældende. Man vil se igennem Historien, at der altid har været en Uvillighed til Stede i Befolkningen i denne Sag, og man har paa en Maade ad Lovgivningens Vej prøvet paa at løse Spørgsmaalet mange Gange, men det gamle Forhold har sneget sig ind igen efter en Tids Forløb, selv om man har lovfæstet det, og med Tiden er det saa blevet noget, der er lovligt. Naar jeg ikke helt kan slutte mig til, hvad den ærede Ordfører for Flertallet sagde, er det særlig, fordi jeg helst vilde lade disse Accidenser blive i Folks Sommer, saaledes at naar et Embede blev ledigt, Præsterne da kunde blive gjorte opmærksomme paa, at Accidenserne vare bortfaldne for dette Embede, fordi jeg synes, at ellers kommer man let til at lægge en dobbelt Skat paa Kommunerne, for skal det nu paalignes Beboerne i Kommu-

nerne efter Formue- og Løslighed, vil det jo have til Følge, at det alligevel vil blive en Byrde for dem, og saa faar Præsten saa meget mere og kommer til at staa daarligere over for Befolkningen. Derfor vilde jeg ønske, at det hele blev afføstet, at man gifte tilbage til det gamle, vi gifte ud fra, da Præstelønningerne og Præsteembederne bleve fastsatte: Det skulle Præsterne have at leve af, disse Gaarde og Tiender, men de maa ikke gøre Regning paa frivillige Gaver, de ere afføstede. Jeg tror, det vilde være til Gavn for Kirken.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg gerne vilde drage frem her, da vi ikke træffe det saa sjældent rundt i Landet. Det er jo en bekendt Sag, at det er trange Naar for Landmanden, og det saa jo ogsaa Præsterne at føle. De nuværende Præster ere, som bekendt — hvad der ikke er til Forklæjning for dem som Præster — ikke saa dygtige Landmænd som de gamle Præster. Derfor vilde de fleste gerne have deres Jord bortsolgt eller bortforpagtet; men derved har der flere Steder indsneget sig noget, jeg ikke synes om. Naar Præsten bortforpagter sin Jord, staa der i Reglen i Forpagtningskontrakten, at Forpagteren skal føre Sogneforøslerne og have en vis Betaling pr. løbende Mil udover Sognet. Jeg har da lagt Mærke til, at Præsten naturligvis krymper sig ved, naar han skal langt ud og berette en syg, eller han paa anden Maade skal ud i Sognet, idet han saa forlanger, at Beboerne skulle befordre ham. Nu har jeg lagt Mærke til, at fattige Folk enkelte Steder krympe sig meget ved det og sige: Nu skulle vi gaa i flere Dage maaste og arbejde for Gaardmanden for at faa ham til at hente Præsten for at berette den gamle, der ligger derhjemme. Præsten er maaste i sin gode Ret, jeg ved det ikke, men jeg synes, at naar her er Tale om Accidenser, er det ikke af Vejen ogsaa at tænke paa, at det bliver særlig den fattige Mand, det gaa ud over. Jeg har forstaaet den gamle Lovgivning og den gamle Ordning af Præsteembedet saaledes, at naar Præsten har Befordring, saa er det — jeg ved ikke, om det er hans juridiske Pligt, men i alt Fald hans moralske Pligt selv at befordre sig til de Steder, hvor han har kirkelige Forretninger. Der er en Ting, jeg vilde spørge om, men jeg er ikke paa det